

at Inspektøren en Gang, da en Fange gik forbi ham inde i Fængselet uden at hilse, greb fat i ham og ruskede ham ganske brutalt. Dette, der er det eneste Tilfælde af Overgreb, Mindretallet har kunnet finde i Akterne foruden de 3 Kværkningstilfælde, har nu i hvert Fald øjensynlig ikke gjort noget særligt Indtryk paa den paagældende Fange selv. Det hedder nemlig udtrykkelig i Vidneforklaringen pag. 109 i Akten — hvis det ærede Medlem vil se efter — saaledes: „Inspektøren for da ind paa Fangen, ruskede ham ganske hensynsløst og raabte til ham, om han ikke kendte ham, hvortil Fangen med et smilende Ansigt stadig svarede: „Jeg er da lige glad“. (Fraenkel: Fordi han var Idiot, fordi han var abnorm). Ruskningen kan ikke have været særlig brutal, thi ellers vilde den paagældende Fange neppe have smilet, saaledes som han efter Vidneforklaringen gjorde. Jeg skal herefter ikke opholde mig videre ved det Overgreb; jeg tror, det taler for sig selv.

Men jeg vil atter her benytte Lejligheden til skarpt at paatale Mindretallets mislige Omgang med Akterne. Mindretallet siger saaledes, at alt, hvad Inspektøren anfører om det paagældende Vidneudsagn, er, at han ikke paa alle Punkter kan anerkende dets Rigtighed. Det er imidlertid ikke sandt. I Retten har Inspektøren givet en Imødegaelse af Vidneudsagnet, idet han — det staar i Akten pag. 112 — udtaler: „at det er ganske tendentløst, naar paagældende Betjent fremskillede det, som om Komparenten“ — det er altsaa Inspektøren — „brutalt har rusket i Fange Nr. 31. Hvad der i det anførte Tilfælde er sket overfor Fange Nr. 31, er ikke andet eller mere end, hvad der er sket overfor andre Fanger, naar de har forsømt at hilse, nemlig at Komparenten har taget dem i Armen og holdt dem tilbage, idet de passerede forbi, og erindret dem om deres Pligt til at vise Høflighed“. Altsaa har Inspektøren udtalt sig om dette Punkt, og hans Forklaring maa mindst stilles ved Siden af den paagældende Betjents. (Fraenkel: Ikke ved Siden af Skaftes Bemærkning). Her er atter et Tilfælde, hvor Mindretallet anfører et Udsagn af en Betjent, som er Inspektøren uvenlig sindet, men undlader at angive, hvad Inspektøren selv har anført derom. Mindretallet siger endogsaa positivt, at han intet har anført derimod, hvilket altsaa ikke er sandt. (Fraenkel: Ikke mod Skaftes Udsagn). Jeg synes, det er en ganske utilladelig Benyttelse af Retsakter. (Fraen-

kel: Det er ikke rigtigt, det ved De godt, jeg ikke gør).

Jeg maa her bestemt tilbagevise Mindretallets gentagne Beskyldning mod Fler-tallet for ikke at have gennemlæst Sagen med tilstrækkelig Opmærksomhed; det er nemlig det, som gaar igennem Mindretallets Betænkning, en Sigtelse mod Fler-tallet for ikke at have gjort sig bekendt med Akterne. En saadan Sigtelse er ganske utilberlig, og jeg paataaler den her saa skarpt, som det er mig muligt. En saadan Sigtelse har man ikke Lov til at fremsætte om Udvalgets øvrige Medlemmer. Naar Mindretallet saaledes ensidigt fremdrager enkelte Forklaringer og fortier andre, som gaar i modsat Retning, maa jeg her udtale, at det for Mindretallets Vedkommende neppe skyldes Mangel paa Opmærksomhed og Grundighed, men jeg tør betegne det som dybt, det er, nemlig simpel hen partisk, illoyalt, tendentløst og ganske uforsvarligt Misbrug af Akterne.

Naar Mindretallet endelig, inden det forlader Spørgsmaalet om Overgrebene, omtaler en Udtalelse af Inspektøren om, at en nærmere angiven Fange efter hans Opfattelse ikke var normal i sjælelig Henseende, og naar Mindretallet derefter udbrøder: „Kan der tænkes noget større Overgreb mod en Fange, som man ikke anser for normal i sjælelig Henseende, end at sætte ham ind i en Straffeanstalt paa lige Fod med de Fanger, der er normale!“, saa ved jeg virkelig ikke, om jeg skal le eller græde over en saadan Udtalelse af Mindretallet. Mindretallet maa dog vide, at det ikke er Fængselsinspektørerne, der sætter Fanger ind i Straffeanstalterne. Det ved det ærede Mindretal forhaabentlig, det ærede Mindretal ved forhaabentlig, at det er Domstolene, der sætter dem derind. Og det er ogsaa urigtigt, at den omtalte Fange af Inspektøren blev sat paa lige Fod med de andre Fanger. Det modsatte fremgaar tværtimod af Mindretallets egen Omtale af denne Fange, idet det deraf ses, at Inspektøren i Stedet for at ikende Fangen Straf for den af ham udviste Opsætsighed efter Samraad med Fængselslægen gav Fangen en Times daglig ekstra Gaardtur, altsaa Bevægelse i fri Luft, netop det, en saadan abnorm Fange trængte til. Altsaa blev han ikke sat paa lige Fod med de andre Fanger.

Jeg er dermed færdig med Mindretallets første Paastand, at der blev begaaet Overgreb mod Fangerne. Jeg betoner igen, at det indskrænker sig til de omtalte Tilfælde, hvor meget vanskelige, ja, i den givne